

BASE!Camp: Varför gör vi det?

En reflektion över Världsbarnsdagen

För att bli en frisk vuxen och utveckla den självkontroll som krävs för social integration måste ett barn kunna uppleva självständighet, kompetens, lekfullhet och spontanitet på ett säkert sätt. Frihet att uttrycka sina känslor samtidigt som man blir älskad, omhändertagen, berörd och betrodd.

Det är ingen hemlighet att ungdomar i offentlig vård sällan har denna möjlighet. De kommer ofta från en miljö där de inte var väl älskade som barn. För att ett barn ska kunna utvecklas på ett sunt sätt på det emotionella och neurologiska planet måste man ta hänsyn till och tillgodose barnets grundläggande fysiska och känslomässiga behov (trygghet, omsorg, acceptans). I vissa fall är barn föräldralösa utan familj. Ibland överger deras föräldrar dem för att de inte vill uppfostra dem. Men i många andra fall kan de inte bo hos sin familj på grund av olika omständigheter.

Trots sina bästa ansträngningar och intentioner kan föräldrar som själva är allvarligt missgynnade - ofta också barn - inte uppfostra sina barn. När barn placeras i barnskyddsinstitut har de antingen en outtröttlig och hängiven vårdnadshavare som gör allt för dem, eller så har de inte det. Systemet kan inte ensamt ersätta en kärleksfull familjs trygga och stödjande närvaro.

Under årens lopp har vi hört alla möjliga historier. En som är glad över att få komma ut ur familjen med sina syskon, få ordentligt med mat, bära rena kläder och inte bli retad i skolan för att han luktar. En annan smyger tillbaka varje gång hon får chansen för att hon saknar sin hund och sin egen säng och för att hon, fattigdom eller inte, var älskad av sin mamma hemma. Varje gång polisen kommer och hämtar honom tar de tillbaka honom med ett koppel, men han gråter inte längre. Även den vars mamma begick självmord efter att välfärdsbilen åkte, eller den som känner sig skyldig till att allt beror på henne, för att hon inte kunde vara ett "bra barn" trots att hon försökte så mycket.

Det är hjärtskärande att höra dessa historier, var och en av dem, och de har alla en sak gemensamt: när barn inte får de grundläggande behoven för att växa upp friska, kränks deras rättigheter allvarligt.

Det är en vanlig missuppfattning att vi som samhälle inte har något ansvar i denna fråga, att det är någon annans problem, någon annans fråga, någon annans smärta, och att det inte angår oss. Det är också en missuppfattning att det är statens angelägenhet och att om systemet inte fungerar bra finns det inget vi kan göra åt det. Det berör oss, eftersom de är våra barns samtida. De kommer att leva, arbeta, resa, betala skatt, uppfostra barn och navigera i världen tillsammans. I dagsläget finns det 23 000 av dem, så deras öde spelar roll. Om de får det stöd som gör det möjligt för dem att leva ett "normalt" liv, fullfölja sin utbildning, hitta ett arbete, ha ett sunt förhållande och bli bidragande medlemmar i samhället. "Det är inte lätt att stoppa oönskade beteenden", läser jag i Insoo Kim Bergs bok, och hur klyschigt det än låter är det vad vi förväntar oss att våra barn ska göra när de utbildas: stoppa det beteende som stör vår värld.

Vår filosofi på BASE!Camp är att medvetet konfrontera detta och utgå från att de har goda skäl för sitt beteende. Vårt tillvägagångssätt är att ge dem utrymme att vara det de är. Vi är närvarande för dem som en vuxen som inte dömer, som tror på varje ord de säger och som inte ifrågasätter deras ord. En vuxen som accepterar, känner empati och litar på dem utan att tala om för dem hur de ska leva. Mer sentimentalt - vi tar extra hand om detta. När någon inte mår bra gör vi vår del för att se till att de återvänder hem uppfriskade, även om det bara är en liten bit. Vi vill att de ska känna sig bättre i sitt eget jag. Som ett resultat av detta inser de att de är begåvade, älskvärda och att de kan vara positiva till sig själva. Trots att det är en kort period - bara en vecka av året - betyder det mycket: något att komma ihåg när molnen drar ihop sig, något att ladda upp och något att se fram emot.

Dessutom är vi starkt motiverade att hjälpa våra barns missgynnade kamrater att få tillgång till de privilegier som andra får genom att växa upp i en familj: känslan av tillhörighet, samhörighet och trygghet som följer av detta - vid sidan av, naturligtvis, de många andra saker som en familj kan ge. Det är därför vi startade BASE!Camp.

Lägret är särskilt utformat för att stödja terapeutisk rekreation och utfyllnad för barn och ungdomar som växer upp i statlig vård. Detta uppnås genom positiva upplevelser och utveckling av samarbete som bygger på erfarenhetspedagogik. Vi tar ansvar på detta sätt.
Hur är det med dig?

Krisztina Gyöngyösi